

ma?" ja aegs teda sõimusõnadega minema. Kui tema mees, kes asja talituse pärast reisi pääle oli läinud, kodu tuli ja omale tüki leiba, pätsi küllalt mahaldikas, oli see tema filmist, kui oleks leib seest werine olemat; nendasama ka tema naesel, kes seda nähes wäga ära kohkus ja mehele oma waese õe lugu jutustas. Mees ruttas sedamaid sinna, et temale abi saata; kui ta tuppä astus, leidis waest Sumalat palumas; kaks nooremat last olid temal teine teises kaenlus ja kolm wanemat maas, surnut. Mikas mees pakkus temale nüüd leiba ja muud toidu wara, aga õnnetu wastas: „Maapäälist leiba ei ole meil mitte enam tarwis; kolm on Sumal juba oma lauale kutsunud ja saab ka meid pea järele kutsuma!“ Waewalt oli ta seda saanud ütelnud, kui tema mõlemad wäikesed wiimast korda weel hinge tõmbasid ja siis surnud olid. Selle pääle murdis ka ema süda, ja langes surnult oma laste kõrwa maha! — Ma arwan, et tema rikka õel üks suur wastamine Sumala kohtu ette jäi.

Oh kuule ükskord, ihnuõ loom,
Et mammun, mis on patu rõõm,
Kül saadab wiimaks hirmsaste
Sind igawese walusse!

Sest ärka siis, oh ahne hing!
Tee lahti oma rahapung
Ja mine aita waesid tääl,
Kes puudust tundwad siin ehk saäl.

J. D.

Märgu sädemed.

Kooli ja koolmeistri katsumine.

Küla koolmeistri Tirts'u juures, kes mitte lusikaga omas noores põlwees tarkust põlnud rüüpanud, pidi kord prause härra ees koolilapsi katsuma. Kui paari salmi olid ära laulnud, mõnda piiblijutustamise ja rehendamise tükki läbi katsumud, küsis prause härra koolmeistri käest: „Ütle m'ule ometi, kuidas oli Abraam'i poea isa nimi?“ Koolmeister, ühe niisuguse küsimise pääle üsna kohmetan'd, tun-